

et forløb. Det er jo det, der er sigtet med det her. Og derfor er det for så vidt ikke med det formål for øje så interessant at diskutere, hvad styrelsesloven kunne have været brugt til bagudrettet.

Jeg er helt med på, at den diskussion kan det være relevant at tage på et tidspunkt, men det er ikke det, der er sigtet med lovforslaget her. Det er at betrygge befolkningen og os alle sammen i, at de ting, der måtte være sket i en kommune – jeg kan forstå, at der så også tænkes på Farum, men det kunne jo være en anden gang og en anden kommune – afdækkes på en fornuftig måde, og at alene borgmesterens tilstedeværelse i en række situationer efter forslagsstillerens formening vil stille sig hindrende i vejen for det, og det er det, man vil råde bod på. Det er sigtet.

Og med det sigte må jeg sige, at der lægger man i hvert fald mig ord i munden, hvis man som ordføreren for forslagsstillerne, hr. Ole Stavad, gjorde det, giver udtryk for, at man nu kan konkludere, at der er et erkendt problem. Jeg har ikke erkendt noget problem.

Jeg gjorde sådan set meget ud af i min svartale at pege på, at der i den eksisterende lovgivning er en række værktøjer.

Hermed har jeg så ikke sagt noget omkring den konkrete kommune og ikke vurderet betimeligheden i, at borgmesteren selv har valgt at fortsætte. Det her er slet ikke den diskussion, jeg forholder mig til det principielle. Der er en række værktøjer, og herunder, og det er så min replik til hr. Klaus Hækkerup, er § 66 i styrelsesloven også en relevant bestemmelse, fordi § 66 giver kommunalbestyrelsen en særlig indgrebsret over for en borgmester, der vægrer sig ved at udføre de opgaver, der er pålagt borgmesteren gennem den kommunale styrelseslov.

Det, der jo sådan set er opgaven, er, at hele kommunalbestyrelsen har et ansvar for, at undersøgelser, der skal foretages i konkrete tilfælde, tilrettelægges på en sådan måde, at man eliminerer risikoen for, at en borgmester interverner. Og hvis de retningslinjer, der udstedes i den forbindelse, trædes under fode, ja, så er det, at den her bestemmelse i styrelsesloven kan være relevant.

Jeg synes altså, at debatten bliver en lille smule rodet. Der er den bagudrettede del: Hvad er det, der er sket i kommunen? Hvordan kunne det dog ske? Hvorfor blev det ikke stoppet? Spændende debat, lad os tage den på et tidspunkt. Men så er der det fremadrettede: Hvordan finder vi ud af at svare på spørgsmålet om,

hvad der er sket? Ingen af os kan jo vide det endnu.

Og hele problemfeltet her er: Hvordan svarer vi på de spørgsmål på en sådan måde, at vi sikrer, at det foregår uvildigt? Det er sagens kerne; det er det, det handler om. Det er også formålet med lovgivningen, og jeg anerkender ikke at have erkendt, at der nødvendigvis er et problem, for jeg mener faktisk, som jeg også sagde det i min svartale, at der er en række værktøjer, der kan tages i brug.

Også jf. parallellen med Nixon. Nu skal vi jo ikke stå og diskutere historie som sådan, men det var jo ikke sådan, at Nixon blev fjernet fra posten, alene fordi der var nogle, der sagde: Nu skal vi undersøge, om der er sket noget omkring Watergate. Det var det jo ikke.

Det var sådan, at der blev sat en undersøgelse i gang, og så drog Nixon på et tidspunkt selv den konklusion, klogt, tror jeg i øvrigt, at trække sig tilbage. Og det kunne også være klogt i en række andre situationer at tage en personlig konsekvens, men juridisk var der jo ikke nogen forpligtelse. Det er der jo heller ikke, hvis man kigger på de politikere, der er til stede her i salen. Det er jo ikke sådan, at alene mistanken om, at en eller anden i denne sag skulle have gjort et eller andet, udløser en øjeblikkelig suspension, for vi har jo altså et grundlæggende princip i det her samfund om, at man er uskyldig, indtil det modsatte er bevist.

Kl. 15.30

Så lad os nu koncentrere debatten omkring, hvordan man sikrer uvildigheden, og der synes jeg ikke, der skal stå den konklusion tilbage fra debatten her i dag, at medmindre man vedtager det her lovforslag eller noget andet, så er det udelukket også i den konkrete situation, som jo ligger til grund for det her, at det kan ske på en uvildig og anstændig måde. Det ville jo være konklusionen, hvis vi alle sammen erkendte det, som hr. Ole Stavad gerne ville have vi skal erkende.

Jeg er af den formening, at de habilitetsregler, vi har, og den værktøjskasse, der står til rådighed for alle landets kommunalbestyrelser i retning af også at binde deres borgmester op i den måde, borgmesteren udfører sit virke på, tilsammen skaber mulighederne for, at det her kan foregå på en uvildig og anstændig måde, hvor man ikke bagefter med rimelig grund kan have mistanke om, at tingene ikke er foregået ordentligt. Men det kræver selvfølgelig, som jeg har